

20 kwietnia 1932 r.

D06f 5/00

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 15671.

Kl. 8 d 7.

Karl Rudowski
(Gdańsk - Langfuhr, Wolne Miasto Gdańsk).

Sprężarkowy ręczny aparat do prania.

Zgłoszono 30 kwietnia 1930 r.

Udzielono 19 lutego 1932 r.

Pierwszeństwo: 22 lutego 1930 r. (Wolne Miasto Gdańsk).

Wynalazek niniejszy dotyczy ręcznego aparatu do prania, który dzięki niżej opisanym istotnym ulepszeniom stanowi znaczny postęp w tej dziedzinie w porównaniu ze znanymi dotychczas aparatami i urządzeniami.

Znane są aparaty do prania, w których oba dzwony oraz tarczę ssącą przytrzymuje tylko jedna sprężyna, jeden pierścień sprężynowy oraz jedna śruba. To proste prowadzenie sprężynowe i ten rodzaj zerubowania nie zapewnia równomiernej pracy aparatu, powoduje łatwe ślizganie się obu dzwonów jeden po drugim, a w końcu po parokrotnym użyciu powoduje uszkodzenie, względnie zerwanie ssącej tarczy.

Przedstawiony na rysunku aparat według niniejszego wynalazku całkowicie usuwa wspomniane niedogodności.

Fig. 1 przedstawia rzut pionowy w częściowym przekroju, a fig. 2 — w częściowym widoku przekrój poprzeczny.

Aparat składa się z dwóch dzwonów, wewnętrznego 1 i zewnętrznego 2, posiadających otwarte wyloty. Zewnętrzny dzwon 2 posiada wewnątrz w swej górnej części trzy prowadnicze rurki 6. Na rurkach tych umieszczone są sprężyny 4 oraz dzwon 1 z przynitowanymi sztuczkami 7. Na końcach rurek prowadniczych 6 nasadzone są śrubowe złącza z gwintami 5. Wewnętrzny dzwon 1 jest przymocowany za pośrednictwem

tarczy 3, przytwierdzonej śrubami 8 do nagwintowanych złączy 5.

Trzy rurki przewodnicze 6 zapewniają równomierną pracę dzwonu 1 ze sztućcami 7 przy pomocy sprężyn 4, a jednocześnie umożliwiają przymocowanie ssącej tarczy 3 śrubami 8, co jednocześnie zapobiega przerwaniu jej przez wspomniane śruby.

Rura 9 przymocowana jest za pośrednictwem kołpaka 10, pokrywającego jednocześnie górne otwory przewodniczych rurek 6 i łączącego rurowy uchwyt 9 z górnym dzwonem 2. Rurowy uchwyt 9 przechodzi poprzez górną część dzwonu 2. Jej dolny koniec jest szczelnie zamknięty żelazną zatyczką 11 zaopatrzoną w kołnierz 12. Kołnierz ten wzmacnia kołpak 10 i zapobiega jego przesuwaniu się w górę i w dół oraz ewentualnemu zerwaniu.

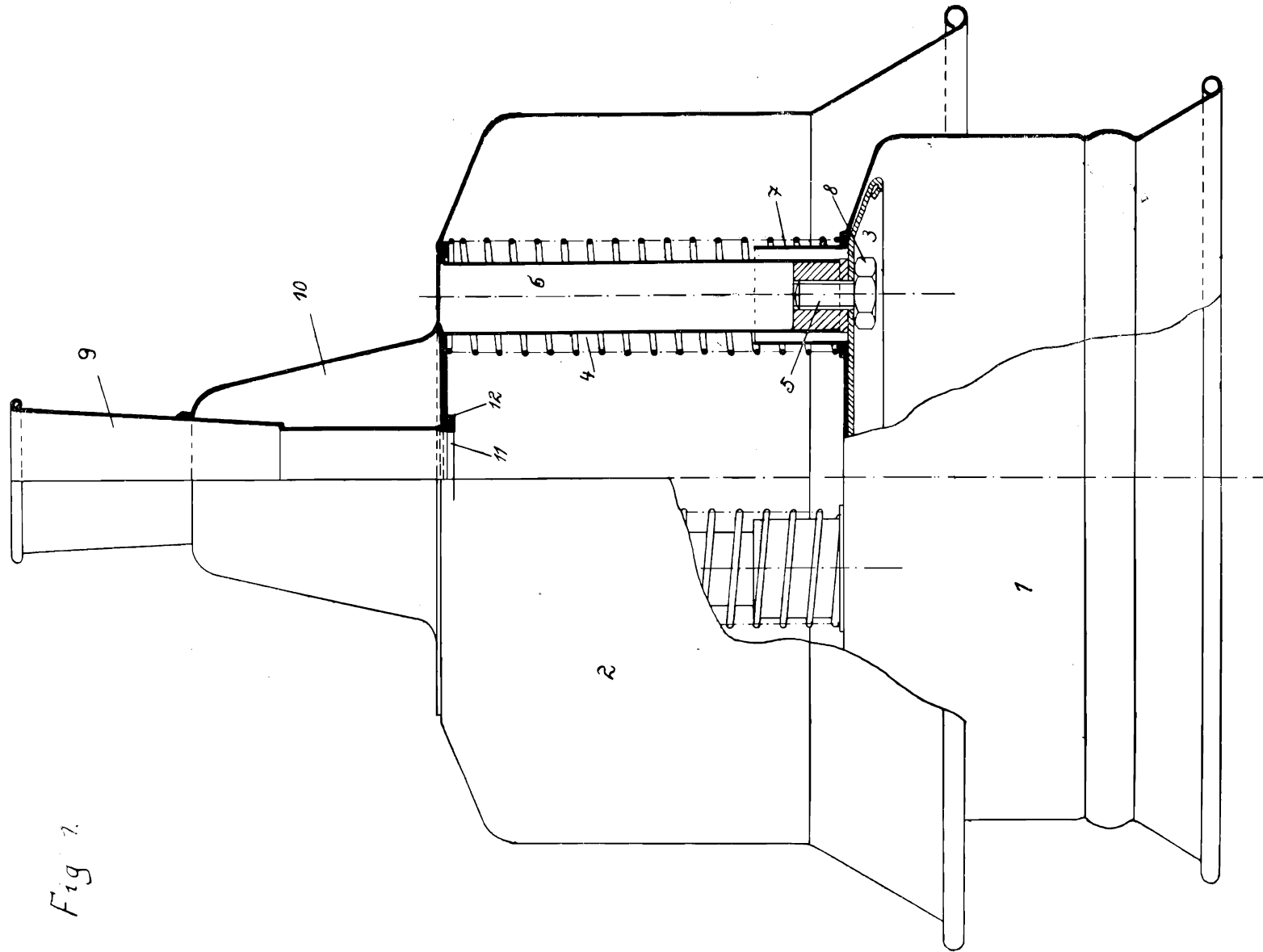
Bieliznę, np. około dziesięciu koszul, wkłada się do okrągłego naczynia o wysokości około 60 cm i średnicy 45 cm, poczem wlewa się rozpuszczony proszek mydlany i około 30 litrów wrzącej wody. Następnie aparatem według wynalazku, w którego uchwycie rurowym 9 umieszcza się drewnia-

ny trzonek, przyciska się bieliznę w przygotowanym naczyniu w dół i znów wyciąga w górę; operację tę powtarza się przez około 5 minut. Przy naciskaniu bielizny aparatem dzwon 1 wchodzi w dzwon 2, a powietrze w nim zawarte ulega sprężeniu i przechodzi dolnymi otworami wraz z mydłami przez tkaninę bielizny. W ten sposób naciskanie i wyciąganie aparatu wytwarza sprężenie i zasysanie powietrza, dzięki czemu około 10 koszul daje się dokładnie wyprać w ciągu około 5 minut.

Zastrzeżenie patentowe.

Sprężarkowy ręczny aparat do prania, znamienny tem, że w górnej części zewnętrznego dzwonu (2) umieszczone są trzy przewodnicze rurki (6), połączone z tarczą ssącą (3), która przymocowana jest do wewnętrznego dzwonu (1), przy pomocy trzech śrub.

Karl Rudowski.
Zastępca: Inż. S. Pawlikowski,
rzecznik patentowy.

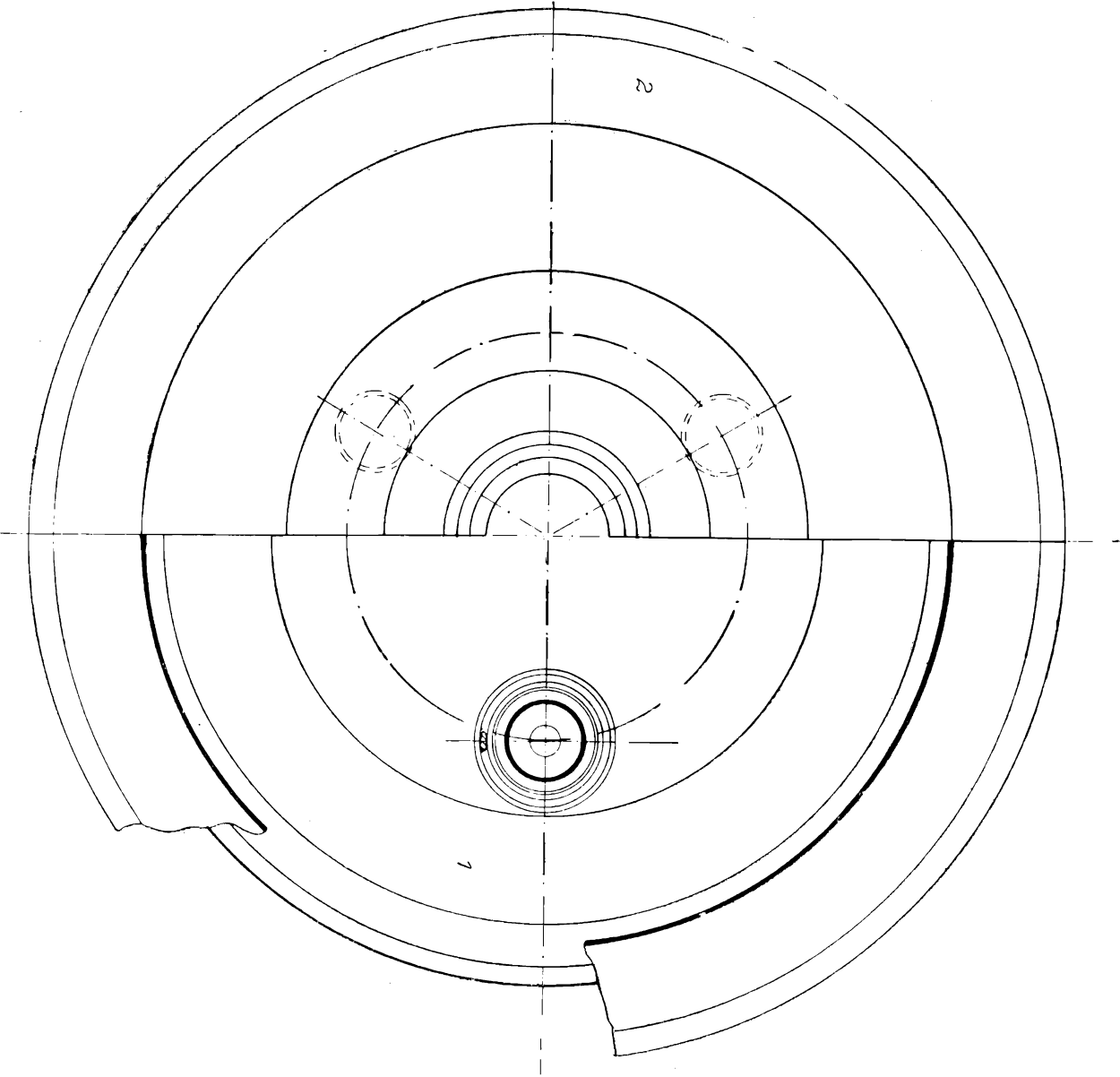

Fig. 2.